

HEATHER
GUDENKAUF

NOČNÍ HOST

STRACH SE VŽDY
DOSTAVÍ NEČEKANĚ

NOČNÍ
HOST

THE OVERNIGHT GUEST

Copyright © 2022 by Heather Gudenkauf.

By arrangement with the author. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3505-1 (pdf)

HEATHER GUDENKAUF

NOČNÍ HOST

přeložila Kateřina Cardová

VENDETA

*Gregovi, Miiltovi
a Patrickovi Schmidovým –
těm nejlepším bráskům na světě.*

12. srpna 2000 spěchala Abby Morrisová bez dechu a s potůčky potu na spáncích šedou pentlí šterkové cesty ze své noční procházky. Navzdory košili s dlouhými rukávy, kalhotám a tlusté vrstvě spreje proti hmyzu jí komáři v honbě za kouskem odhalené kůže vytvořili okolo hlavy svatozář. Byla vděčná za tu trochu měsíčního svitu a společnost Pepper, své černé fenky labradora. Její manžel Jay nepovažoval za moudré procházet se v tuhle noční dobu, ale když po celém dni v práci vyzvedla malého v jeslích a než to dala doma trochu do pořádku a uvařila večeři, byl čas mezi půl desátou a půl jedenáctou večer jedinou chvílí z celého dne, kterou měla jen sama pro sebe.

Ne, že by měla strach. Abby na takových pěšinách vyrostla. Na polních cestách ze zaprášeného šterku nebo hlíny lemovaných kukuřičnými poli. Za celé ty tři měsíce, co tady bydlí, během svých nočních procházek ještě nepotkala ani živáčka, což jí naprosto vyhovovalo.

„Roscoe, Roscoe!“ ozval se v dálce ženský hlas. Někdo volá svého psa na noc do domu, pomyslela si Abby. „Ro-ss-coe,“ vyslovovala ona žena jméno zpěvně, ale na hlase jí bylo znát podráždění.

Pepper těžce oddechovala a růžový jazyk div netahala po zemi.

Abby přidala do kroku. Už byla skoro v polovině svého takřka pětikilometrového okruhu. Šterková pěšina se tam křížila s prašnou cestou prakticky úplně spolknutou dvěma kukuřičnými poli. Zahнула doprava a zarazila se. Asi čtyřicet metrů před ní stál u cesty pick-up. Po těle jí přeběhl záchvěv nejistoty a pes k ní zvedl pohled plný očekávání. Nejspíš někdo píchnul gumu nebo mu chcípнул motor, tak tu to auto odstavil, napadlo Abby.

Znovu se dala do kroku právě ve chvíli, kdy tvář měsíce zakryl pás roztřepených mraků a uvrhl celou oblohu do temnoty, takže nedokázala rozeznat, jestli v kabině někdo sedí. Abby naklonila hlavu k rameni a naslouchala, jestli nezaslechne předení motoru, ale slyšela jen malou noční serenádu tisíců cikád a vlhké funění Pepper.

„Pojď, Pepper,“ řekla Abby potichu, když o pár kroků couvla. Pepper pokračovala dál a s nosem u země následovala křivolatou stopu pneumatik až ke stojícímu autu. „Pepper!“ řekla Abby zostra. „Ke mně!“

Na tu naléhavost v Abbyině hlase zvedla Pepper prudce hlavu, neochotně se vzdala čenichání a vrátila se zpátky k paničce.

Nepohnulo se něco za tím tmavým černým sklem? Abby si nebyla jistá, ale nedokázala se zbavit pocitu, že ji někdo pozoruje. Mraky se rozplynuly a Abby uviděla nahrbenou postavu za volantem. Muže. Na hlavě měl čepici a ve svitu měsíce Abby zahlédla, že má nos lehce nakřivo a špičatou bradu. Jen tam tak seděl.

Vlahý vánek rozšeptal pole a přeběhl jí mrazivě po zádech. Odněkud zprava se ozvalo skřípavé chrastění. Pepper se na hřbetě postavil kartáč chlupů a z hrdla jí vyšlo tiché zavrčení.

„Jdeme,“ řekla Abby a ustupovala pozpátku, načež se otočila a rozběhla k domovu.

0:05

Šerif John Butler stál na rozpadající se dřevěné verandě a zíral do své zahrady. Dřevo se mu pod bosýma nohama prohýbalo a sténalo. Všechny okolní domy byly temné, sousedi i s rodinami dávno spali. Proč by měli být vzhůru? Bydlí vedle šerifa. Nemají se čeho bát.

Bylo pro něj těžké popadnout dech. Noční teplý nehybný vzduch ho dusivě tlačil na hrudi. Měsíc v jeseteřím úplňku byl vypasený

a pylově žlutý a visel nízko nad obzorem. Nebo se mu říká jelení úplněk? Šerif si nemohl vzpomenout.

Posledních sedm dní se nic nedělo. Bylo to až podezřelé. Žádná vloupání, žádné vážnější nehody, žádné výbuchy metamfetaminových varen, žádná hlášení domácího násilí. Ne, že by Blake County byla nějaká líheň neřesti, ale pár násilných zločinů tu měli. Akorát ne tenhle týden. První čtyři dny byl za tu prodlevu vděčný, ale pak ho to začalo děsit. Bylo to divné, znepokojivé. Poprvé za dvacet let na místě šerifa Butler dohnal všechno papírování.

„Nemaluj čerta na zeď,“ ozval se tichý hlas. Janice, dvaatřicet let Butlerova věrná žena, mu ovinula paži okolo pasu a položila si hlavu na jeho rameno.

„To nehrozí,“ zasmál se potichu Butler. „Čert si mě obvykle najde sám.“

„Tak se vrať do postele,“ řekla Janice a zatahala ho za ruku.

„Hned přijdu,“ slíbil Butler. Janice si založila ruce na prsou a přísně si ho přeměřila. Zvedl pravou ruku. „Pět minut, víc ne, slibuju.“ Janice se neochotně vrátila zpátky dovnitř.

Butler přešel drsnou dlaní přes cedrové dřevo zábradlí. Bylo samá tříska. Celou verandu by bylo potřeba vyměnit. Strhnout a postavit znovu. Zítra by se mohl stavět u Iowa v Sioux City. Jestli to bude takhle pokračovat, bude mít spoustu času tu verandu předělat. Potlačil zívnutí, vrátil se dovnitř, zasunul zástrčku a vlekl se chodbou zpátky do postele k Janice. *Další klidná noc, pomyslel si šerif, radši si to užij, dokud můžeš.*

Zvuk praskajících balonků vytrhl Deb Cutterovou z hlubokého spánku. Další prásk a další. Třeba si nějaká děcka hrají s praskacími kuličkami, které jim zbyly po oslavách Dne nezávislosti. „Randy,“ zamumlala rozespale. Žádná odpověď.

Deb se natáhla po svém manželovi, ale postel vedle ní byla prázdná, peřina pořád ještě nerozestlaná a chladná na dotyk. Vyklouzla zpod té své, došla k oknu a odhrnula záclonu. Randyho dodávka nestála na svém obvyklém místě vedle dojírny. Brockovo auto tam taky nebylo. Pohlédla na hodiny. Už bylo po půlnoci.

Její sedmnáctiletý syn se pro ni stal cizím člověkem. Její sladký chlapeček v sobě vždycky měl něco divokého, co se během let zvrtilo v něco ošklivého. Určitě zas někde vyvádí nějakou neplechu. Brock se narodil, když jim bylo sotva osmnáct a sotva se uměli postarat sami o sebe, natož o nemluvně.

Deb věděla, že Randy je na Brocka příliš přísný. Občas moc tvrdý. Když byl malý, stačil přísný pohled a plesknutí, aby se Brock zase srovnal, ale ty časy byly dávno pryč. Jediné, co ho teď dokázalo usměrnit, byla pořádná facka. Deb si musela přiznat, že za ta léta Randy párkrát překročil hranici – monokl, rozseknutý ret, rozbitý nos. Ale pak se to snažil omlouvat: život není jednoduchý a čím dřív to Brock pochopí, tím líp pro něho.

A Randy. V poslední době je tak odtahitý, pořád má něco na práci. Nejen, že pomáhá svým rodičům na farmě, ale ještě se pustil do opravy dalších starých hospodářských stavení s půltuctem polorozpadlých přístřešků a kúlén a jedním prasečím chlívkem, a do toho se musí starat o svoji úrodu. Sotva kdy ho vidí za denního světla.

Deb se pokusila zahnat lítost, ale usadila se jí v hrdle. Posedlý. To přesně Randy je. Posedlý opravou té staré usedlosti, posedlý

půdou. Vždycky šlo jen o půdu. Ekonomika nejspíš půjde do háje a oni skončí se dvěma farmami, které si nebudou moci dovolit. Už to moc dlouho nevydrží.

V dálce se ozvalo další prásknutí. Zatracená děcka, pomyslela si. Teď už úplně probuzená zírala na větrák u stropu, který se jí líně otáčel nad hlavou, a čekala, až se její manžel a syn vrátí domů.

1:10

Nejprve se dvanáctiletá Josie Doylová a její nejlepší kamarádka Becky Allenová rozeběhly směrem k těm hlasitým ranám. Dávalo to smysl, utíkat do domu, kde byli její matka, otec a Ethan. Tam budou v bezpečí. Ale než Josii a Becky došlo, jakou udělaly chybu, už bylo pozdě.

Otočily se na druhou stranu od toho rámusu a ruku v ruce běžely přes temný dvůr směrem ke kukuřičnému poli – les vysokých pichlatých stonků byl jejich jediná brána do bezpečí.

Josie si byla jistá, že za sebou slyšela dusot kroků, a otočila se, aby se podívala, kdo je pronásleduje. Nic tam nebylo, nikdo – jen dům ponořený do nočních stínů.

„Pojď honem!“ Josie lapala po dechu a zatahala Becky za ruku, aby ji přiměla přidat do kroku. Obě udýchaně běžely dál. Už tam skoro byly. Pak Becky klopýtla. Vykřikla a ruka jí vyklouzla z Josiiny dlaně. Podlomily se jí nohy a padla na kolena.

„Vstávej, vstávej,“ prosila Josie a snažila se jí za ruku zvednout. „Prosím.“ Ještě jednou se odvážila ohlédnout. Střep měsíčního svitu krátce ozářil postavu, která vystoupila zpoza stodoly. Pustila kamarádčinu paži, otočila se a rozběhla. Už jen kousek, už je skoro tam.

Josie vběhla do kukuřičného pole právě ve chvíli, kdy se ozval další výstřel. Paži jí projela palčivá bolest, na okamžik jí vyrazila

dech. Josie se nezastavila, nezpomalila. S horkou krví odkapávající na udusanou zem běžela dál.

Jelikož se ta bouře blížila takovou rychlostí, zaparkovala Wylie Larková na posledním volném místě na ulici, kde se mezi lékárnou a hostincem Elk's Lodge krčil Shafferův koloniál. Wylie by byla radši zajela až do většího, lépe zásobeného obchodu v Algoně, ale na Burden už se těžce snášela šedá sněhová oblaka.

Wylie vystoupila ze svého bronca a těžkýma botama při každém kroku drtila hrubou sůl na chodníku, kterou tam nasypali v očekávání plískanice a půl metru nového sněhu, který má do večera napadnout.

Wylie se nervózně přibližovala k výloze obchodu s valentýnskou výzdobou. Ošumělá červená a růžová srdíčka a andílkové vyzbrojení luky a šípy. Než se opřela do dveří, na okamžik se zarazila. Shaffer je rodinný podnik, prodává zpravidla neznačkové zboží a má jen omezený sortiment. Je po ruce, ale vždycky plný zvědavých místních.

Doted' se Wylie pokaždé, když přijela do Burdeny, podařilo setkání s místními vyhnout, ale čím déle zůstávala, tím to bylo složitější.

Za dveřmi ji uvítal nápor horkého vzduchu. Odolala nutkání sundat si čepici a rukavice a místo toho si do uší zastrčila sluchátka a zvýšila hlasitost podcastu o skutečných zločinech, který poslouchala.

Všechny vozíky byly rozebrané, a tak si Wylie vzala z komínku košík a vydala se na cestu mezi regály s očima zabodnutýma do podlahy před sebou. Začala do košíku vhazovat jednotlivé položky. Zmražená pizza, polévky v konzervě, tubičky s těstem na čokoládové sušenky. U regálu s vínem se zarazila a přejížděla očima po té omezené nabídce. Muž v hnědé pracovní kombinéze

a zelenožluté kšiltovce do ní vrazil, až jí z ucha vypadlo jedno sluchátko.

„Jejda, pardon,“ řekl a usmál se na ni dolů.

„To nic,“ vyhrkla Wylie, aniž by se na něho podívala. Honem popadla nejbližší lahev vína a spěchala se postavit na konec dlouhé fronty lidí čekajících na kasu.

Hnědé vlasy jediné pokladní byly prokvetlé šedinami a stažené z velice unavené tváře stříbrnou cvakací sponkou. Netrpěliví zákazníci, kteří se nemohli dočkat, až budou doma, s ní ani nehnuli. Každou položkou projížděla přes skener mučivě pomalým pohybem.

Fronta se posunovala stejně pomalu. Wylie vnímala mohutnou přítomnost někoho těsně za sebou. Otočila se. Byl to ten muž z vinné uličky. Wylie se pod kabátem potila. Pohlédla směrem k pokladní a jejich pohledy se setkaly.

„Promiňte,“ řekla Wylie a protlačila si cestu okolo toho muže a dalších nakupujících. Postavila košík na zem a spěchala ze dveří. Chladný vzduch na obličejí jí přinesl úlevu.

V kapse jí zavibroval mobil a ona ho vylovila ven.

Byl to její bývalý manžel a Wylie s ním nechtěla mluvit. Vykládal by jí o tom, jak se musí vrátit do Oregonu a pomoci mu s péčí o jejich syna, že tu svou knihu klidně může dopsat doma. Nechala hovor spadnout do schránky.

Neměl pravdu. Doma by tu knihu Wylie nikdy nedokončila. To práskání dveřmi a hluché hádky s jejich čtrnáctiletým Sethem ohledně toho, kdy přijde domů a jestli vůbec, ji nekonečně vyčerpávaly. Nemohla myslet, nedokázala se soustředit. A když jí Seth s propalujícím pohledem zpod chumlu nečesaných vlasů řekl, že ji nenávidí a chce jít bydlet k tátovi, vzala ho za slovo.

„Tak dobře. Běž,“ řekla a otočila se na druhou stranu. A on to udělal. Když se druhý den ráno nevrátil domů, nezvedal telefon a nereagoval na její esemesky, sbalila si Wylie věci a odjela.

Věděla, že to je zbabělý útěk, ale nedokázala ty Sethovy tajnosti a vztek snášet už ani o vteřinu déle. Její bývalý si s tím těch pár dní poradí. Až na to, že z pár dní se staly týdny a z týdnů měsíce.

Chtěla si telefon zastrčit zpátky do kapsy, ale vypadl jí z promrzlých prstů, odrazil se od betonového chodníku a odskočil do břečkovou naplněné strouhy.

„Sakra,“ ulevila si Wylie a sehnula se, aby telefon z toho ledového jezírka vylovila. Obrazovka byla rozbitá a telefon úplně mokrý.

Jakmile byla v autě, sundala si čepici a vysoukala se z kabátu. Vlasy i tričko měla zmáčené potem. Pokusila se z telefonu tu vlhkost otřít, ale bylo jí jasné, že jestli si nepospíší domů a nevysuší ho pořádně, má po mobilu. Marňě ťukala do popraskané obrazovky v naději, že se rozsvítí. Nic.

Pěťadvacetiminutová jízda zpátky na farmu jí připadala jako celá věčnost, a ještě se vracela s prázdnou. Žádný nákup, žádné víno. Bude si muset vystačit s tím, co má doma.

I když Wylie trvalo jen dvě minuty, než nechala Burden ve zpětném zrcátku, to, co leželo před ní, vypadalo jako nekonečný pás černé dálnice. Dvakrát se zasekla za sypacím vozem, ale čím dál na sever jela, tím méně aut potkávala. Všichni byli zalezlí doma a čekali, až bouře udeří. Konečně sjela z hlavní a poskakovala po špatně udržovaných šterkových cestách, které vedly k domu.

Wylie byla v Blake County už šest týdnů a místní počasí bylo brutální. Chlad zalézal hluboko do morku kostí a nevzpomínala si, že by někdy viděla tolik sněhu. Jak pokračovala v cestě, mýjela čím dál míň domů a farem, až už neviděla nic jiného než bílé moře tam, kde se kdysi k nebi tyčily kukuřičné klasy a zelenaly sója a vojtěška. Nic nenasevďovalo té explozi zeleně a zlata, která tu propukne za pár měsíců.

Wylie ujela ještě několik kilometrů, pak zpomalila, aby se vyhnula velkému stromu, který nevysvětlitelně rostl uprostřed křižovatky dvou štěrkových cest, a nakonec opatrně přejela přes úzký můstek rozkročený nad zamrzlým potokem.

Dvě stě metrů za mostem ji dlouhá úzká alej lemovaná po ramena vysokými závějemi sněhu dovedla až k prahu domu. Projela okolo řady vysokých borovic, které tu sloužily jako větrolam, směrem k oprýskané červené stodole, teď s bílou čepicí. Nechala motor na volnoběh, než otevřela vrata do stodoly, kterou používala jako garáž, vjela dovnitř, vytáhla klíček ze zapalování a zastrčila si ho do kapsy. Zavřela za sebou dřevěná vrata a rozhlédla se po otevřené pláni.

Jediným zvukem bylo čím dál hlasitější kvílení větru. Wylie byla sama. Žádná další lidská bytost na kilometry daleko. Přesně takhle to chtěla.

Z nebe se snášela ledová plískanice. Bouře dorazila.

Když byla uvnitř, zamkla za sebou zadní vchod, shodila boty a nahradila je flísem lemovanými mokašiny. Spěchala ke kuchyňské skřínce a začala v ní hledat nějakou rýži, aby si v ní vysušila telefon. Žádná tam nebyla. Bude si ho muset nechat opravit nebo koupit nový. Wylie pověsila bundu na věšák v předsíni, ale čepici si nechala na hlavě.

Na začátku prosince obvolala pár míst, zjistila, že je k pronájmu stará samota, na které se před dvaceti lety odehrál zločin, a rozhodla se tam zajet podívat. Statek byl sto let starý, rozvrzaný a nabručený jako starý muž. Krb hořel ze všech sil, ale souboj s chladným vzduchem, který dovnitř pronikal netěsnícími okenními tabulkami a pode dveřmi, neustále prohrával. Wylie chtěla zůstat jen týden, nanejvýš dva, ale čím déle tu byla, tím těžší bylo odsud odjet.

Dům měl jen naprosté základy – elektrinu a vodu. Žádnou wifinu, televizi, žádné nezletilé syny, kteří by jí připomínali, jak

příšerná je matka. Byla přes dva tisíce kilometrů daleko od všeho, co by ji mohlo jakkoli rozptylovat. Když si teď navíc zničila mobil, byla jejím jediným spojením se zbytkem světa pevná linka. Internet, esemesky, FaceTime, to všechno bylo nenávratně pryč.

Pracovala na své čtvrté knize o skutečných zločinech a často kvůli rešeršům cestovala, ale nikdy nebyla z domu tak dlouhou dobu. Čím déle v Burdenu zůstávala, tím víc jí docházelo, že za tím bude ještě něco víc, protože jinak by tu knihu musela dávno dopsat a být zpátky doma.

Tas, starý kříženec coonhounda, zvedl apatický pohled velkých žlutých očí ze svého pelíšku u radiátoru. Wylie mu nevěnovala pozornost. Tas zív, položil dlouhý čumák na přední tlapy a zavřel oči.

Slunce mělo zapadnout až za tři hodiny, ale bouře potáhla okna zvenčí šedivým oblakem. Wylie prošla celý dům a všude rozsvítila. Vzala poslední hromádku nasekaného dříví z předsíně, položila ji ke krbu a zapálila oheň. Doufala, že vydrží celou noc. Představa, že by musela do stodoly pro další dřevo, ji nadšením nenaplňovala.

Venku nabírala plískanice na síle, bičovala okenice a obalovala holé větve stromů ledovým nánosem. Bylo by to krásné, kdyby Wylie ta zima už tak neunavovala. Druhého února vylezl svišť Phil ze své díry a uviděl svůj stín, takže zima ještě zdaleka nekončila a jaro bylo daleko.

Wylie se pustila do svého rituálu, který si udržovala každé odpoledne posledních šest týdnů. Obešla celý dům, zkontrolovala, že jsou všechna okna a dveře zavřené, a zatáhla rolety. Wylie byla sice nejradši sama a trávila svůj život psaním o těch nejděsivějších zločinech, ale neměla ráda tmou a bála se toho, co může po západu slunce číhat tam venku. Otevřela šuplík nočního stolku, aby se přesvědčila, že tam její pistole ráže 9 mm pořád ještě je.

Rychle se osprchovala v naději, že to stihne dřív, než se z horké vody stane vlažná, a ručníkem si vysušila vlasy. Natáhla si dlouhé

spodní prádlo, vlněné ponožky, džíny a svetr a vrátila se dolů do kuchyně.

Tam si nalila sklenku vína a posadila se na pohovku. Tas se pokusil vyšplhat vedle ní. „Dolů,“ nařídila mu duchem nepřítomně a Tas se vrátil na své místočko u radiátoru.

Wylie si pohrávala s myšlenkou zavolat z pevné linky Sethovi, ale riskovala by, že její bývalý bude poblíž a trvat na tom, že s ní chce mluvit. Těch řečí už si vyslechla dost.

Jejich rozhovor by nevyhnutelně zkolaboval pod nápořem hrubých slov a výčitek. „Vrať se domů. Chováš se jako blázen,“ řekl jí její bývalý manžel během jednoho z jejich posledních telefonátů. „Potřebuješ pomoc, Wylie.“

Cítala, jak jí něco v hrudi prasklo. Jen malá puklinka, jen dost nato, aby věděla, že ten telefonát musí urychleně ukončit. Nemluvila se Sethem už přes týden.

Wylie si sklenici vína odnesla nahoru po schodech a posadila se ke stolu v místnosti, kterou používala jako pracovnu. Tas ji následoval a uložil se pod oknem. Tahle místnost byla nejmenší ze všech ložnic a dřevěné obložení bylo žluté od samolepek baseballové ligy. Její stůl stál v rohu a měla od něj výhled na obě okna a dveře.

Rukopis, který si nechala vytisknout minulý týden v Algoně, ležel srovnaný vedle počítače, připravený na závěrečné čtení. Ale Wylie se pořád neměla k tomu, aby ten projekt uzavřela.

Déle než rok strávila prohlížením fotek z místa činu, pročítáním novinových článků i oficiálních zpráv. Kontaktovala svědky a osoby klíčové pro vyšetřování, včetně bývalého šerifa a jeho mužů. Dokonce i agent z iowské kriminálky byl ochoten si s ní promluvit. Všichni byli překvapivě otevření a poskytli jí málo známý náhled do případu.

Jen se členy rodiny nemluvila. Někteří zemřeli, jiní odmítli. Ani se jim nedivila. Strávila bezpočet hodin psaním, její prsty jen

létaly po klávesnici. Teď byla kniha hotová. Měla i jakýsi závěr, byť nucný. Vraha identifikovali, ale nikdy nebyl předán spravedlnosti.

Wylie zůstalo mnoho nezodpovězených otázek, ale teď byl čas to uzavřít. Musí to ještě naposledy přečíst, udělat poslední úpravy a odeslat rukopis svému redaktorovi.

Wylie frustrovaně odhodila červené pero na stůl. Postavila se a protáhla a pak se vydala dolů do kuchyně a odložila prázdnou sklenici od vína na kuchyňskou linku. Ruce ji bolely od chladu, ale byla odhodlaná nezapnout termostat. Místo toho naplnila varnou konvici vodou a postavila ji na sporák. Zatímco se hřála, přidržela ruce nad plamenem.

Venku vítr šlehal a truchlivě sténal a po pár minutách se k němu připojila i konvice se svým vlastním kvílením. Wylie si odnesla hrnek s čajem nahoru ke stolu a znovu se posadila. Odsunula rukopis stranou a myšlenky jí zabloudily k dalšímu projektu, do kterého se možná pustí příště.

Ohavných vražd je nepřeberná zásoba. Wylie měla z čeho vybírat. Mnoho spisovatelů, kteří píšou o skutečných zločinech, si témata vybírá na základě novinových titulků a zájmu veřejnosti. Ale Wylie ne. Vždycky začínala místem činu. Tam se jí ten příběh vetkal do žil a ona už ho nedokázala setřást.

Hltala fotky pořízené na místě činu – obrazy míst, kde oběti vypustily svůj poslední dech, pozice těl, tváře zmrazené ve smrti, zběsilost rozstříku krve.

Fotky, na které se dívala teď, byly z jednoho místa činu v Arizoně. První fotka byla pořízena docela z dálky. Sedící žena opřená o rezavě zbarvený kámen, chumáče zaprášených křovin ji obklopovaly jako věnec, tvář měla odvrácenou a vepředu na tričku černou skvrnu.

Wylie odložila fotku stranou a podívala se na další na vrchu hromady. Stejná žena, ale z jiného úhlu. Ústa měla zkřivená v bolestné grimase. Černý nateklý jazyk vyplazený. Do hrudníku měla

vyřezanou díru dost velkou na to, aby do ní Wylie strčila ruku, lemovanou roztřepenou kůží, odhalenou kostí a chrupavkou.

Ty fotky byly velice pochmurné, znepokojivé, živná půda pro noční můry, ale Wylie věřila, že musí nejprve poznat oběti ve chvíli smrti.

V deset večer ji Tas šťouchnul čumákem do nohy. Společně sešli dolů po schodech. Tas pomalu a křupalo mu přitom v kloubech. Nepotrvá dlouho a Tas už si s těmi schody neporadí.

Zajímalo by ji, co by řekl její bývalý, kdyby mu sdělila, že se ujala starého toulavého psa, kterého našla sedět u dveří. Bez ohledu na to, jak moc se ho snažila setřást, držel se jí jako klíště.

Wylie usoudila, že ho tam nechali lidé, kteří si statek pronajímali před jejím příjezdem. Začala mu říkat Tas, zkráceninou jména Itasca, což je národní park, ve kterém se našla těla tří mladých žen, o nichž byla Wyliina první kniha o skutečném zločinu.

Wylie Tase nijak zvlášť nemilovala a ten pocit byl vzájemný. Zdálo se, že došli k názoru, že to spolu prozatím budou muset nějak vydržet.

Pootevřela hlavní dveře jen natolik, aby mohl Tas vyklouznout ven, a zase je za ním zavřela. Do domu pronikl nehybný chladný vzduch s trochou sněhu a plískanice a Wylie se otrásla.

Uplynula minuta, pak dvě. Tas neměl rád zimu a obvykle byl rychle hotový a zaškrábal na dveře na znamení, že se může vrátit.

Wylie přešla k oknu, ale tabulky byly zamlžené a potažené námrazou. Promnula si oči unavené tím dlouhým zíráním na zrnité fotografie, opřela se zády o dveře a čekala. Neusne, dokud nevyjde slunce.

Světlo se zatřepetalo a Wylie v náhlé vlně paniky poskočilo srdce. Se zatajeným dechem hypnotizovala lustr, ale teplý proud světla už se ani nepohnul. Přiložila další dřevo na oheň. Kdyby vypadla elektřina, mohly by zamrznout trubky a ona by byla

v pěkné kaši. Pootevřela dveře na šterbinu a vykoukla ven do toho moře běloby, ale Tase nikde nebylo vidět.

„Tasi!“ zavolala do tmy. „Ke mně!“ Déšť se proměnil v tvrdé pelety, které narážely do domu se zvukem podobným neutuchajícím škrabání nějakého pilného hlodavce. Wylie neviděla dál než za pruh mdlého světla, které pronikalo zpoza dveří. „No skvělý,“ zamumlala, když se natáhla do skříně pro náhradní boty, starý kabát a jednu z mnoha baterek, které měla poschovávané všude možné po domě.

Když byla celá zabalená, vyšla ven a opatrně našlapovala na schodech, které vedly z verandy na dvůr.

„Tasi!“ zavolala znovu podrážděně. Nahrabila se proti kousavému větru a schovala hlavu před ledovými korálky, které se jí zabodávaly do tváře.

Už napadlo několik centimetrů sněhu a teď znovu padal déšť se sněhem a proměňoval dvůr v ledovou plochu.

Wylie zachvátila nová vlna paniky. Elektrické vedení se pod těžkou vrstvou sněhu nebo ledu jistojistě zborťí a způsobí výpadek a naprostou temnotu. Chtěla co nejrychleji najít Tase a vrátit se dovnitř.

Přidržovala se zábradlí verandy, aby neuklouzla, a svítila si baterkou před sebe. Tak pomalu postupovala a přitom ho volala. Zamžourala do tmy a namířila proud světla na příjezdovou cestu k domu. Zpátky na ni zasvítily dva děsivé rudé kruhy. „Tasi, pojd' sem,“ nařídila. Sehnul hlavu a nevěnoval jejím příkazům pozornost.

Wylie se odevzdaně vydala směrem k paličatému psisku. Šla maličko v předklonu, opatrně našlapovala a snažila se udržet těžiště přesně nad chodidly. I tak jí to ale uklouzlo a ona s žuchnutím přistála přímo na kostrči.

„Krucinál,“ vyštěkla, když se vyhrabala zpátky na nohy. Mokrý sníh už jí zapadal za límec. Ruce měla holé a toužila si je zastrčit

hluboko do kapes, jenomže se neodvažovala. Potřebovala je mít natažené před sebou pro případ, že by zase uklouzla.

Tas se pořád nehybal z místa. Jak se k němu Wylie přibližovala, viděla, že se jeho pozornost soustředí na cosi na zemi před ním. Wylie nedokázala rozeznat, co to je. Tas okolo toho kroužil a nejistě čmuchal.

„Běž tam odsud,“ nařídila mu Wylie. Jak se šourala blíž, viděla, že to není nějaká věc, ale nějaké živé nebo mrtvé stvoření. Bylo to schoulené do klubička a obalené vrstvou sněhu, která se třpytila ve světle baterky.

„Tasi, sedni!“ vykřikla. Tentokrát Tas zvedl hlavu, aby se na ni podíval, a pak si váhavě kecnul na zadek. Wylie se přibližovala a očima přejížděla po tom schouleném tvaru. Ošoupaná bota, vybledlá džínovina, světle šedý svetr, nakrátko ostříhané tmavé vlasy, malá pěstička přiložená k bledým rtům. Okolo hlavy se tomu vinula tenká zmrzlá řeka krve.

To, co před nimi leželo, nebylo žádné zvíře. Byl to malý chlapec, přimražený k zemi.

„Třeba bysme si mohly jít hrát ven,“ řeklo děvčátko, když nakukovalo za těžký závěs, který zakrýval okno. Obloha byla šedivá a na skle se třpytily malé kapičky deště.

„Dneska ne,“ řekla jí matka. „Prší tam, rozpustily bysme se.“

Holčička se krátce zasmála a seskočila ze židle, kterou si dotáhla k oknu. Věděla, že si z ní maminka dělá legraci. Nerozpustily by se doopravdy, kdyby šly ven v dešti, ale i tak se zachvěla, když si to představila: jak vyjde ven, ucítí kapky deště na kůži a bude se dívat, jak se rozpouští jako kostka ledu.

Místo toho děvčátko s maminkou strávily dopoledne u karetního stolu vystříháváním růžových, červených a zelených vajíček ze čtvrtky a jejich zdobením puntíky a proužky.

Na jeden oválek matka namalovala oči a špičatý malý oranžový zobáček. Pak položila děvčátku ruku na žlutý papír a obkreslila ji tužkou. „Podívej,“ řekla, když vystříhla obrys ruky a přilepila ho zezadu k jednomu z oválů.

„To je ptáček,“ vydechlo děvčátko nadšeně.

„Velikonoční slepička,“ řekla matka. „Vyráběla jsem je, když jsem byla tak stará jako ty.“

Společně opatrně lepily vajíčka a slepičky a zajíčky, které vystříhaly, na betonové zdi, dodávající tak pochmurné místnosti slavnostního jarního ducha. „Tak, teď jsme nachystané na Velikonočního zajíčka,“ řekla matka vítězoslavně.

Když si té noci děvčátko vlezlo do postele, zaháněli mu motýlci v bříšku spánek. „Nevrť se,“ napomínala ho matka. „Tak rychleji usneš.“

Devčátko tomu nevěřilo, ale když otevřelo oči, nakukovalo dovnitř okolo rolety sluníčko a děvčátko vědělo, že konečně přišlo ráno.

Vyskočilo z postele a našlo matku už usazenou za malým kulatým stolem, kde jedly. „Přišel?“ zeptalo se a zastrčilo si dlouhé tmavé vlásky za ucho.

„Samozřejmě,“ řekla matka a podávala jí košík upletený z proužků barevného papíru. Byl malický, vešel se děvčátku akorát do dlaně, ale moc hezký. Uvnitř byly kousky zeleného papíru natrhaného tak, aby to vypadalo jako tráva. Na nich ležel balíček skořicových žvýkaček a dva melounové želé bonbony.

Holčička se usmála, i když ji zaplavilo zklamání. Doufala, že dostane čokoládového králíčka nebo takové to vajíčko, ze kterého vyteče žlutá náplň, když se rozlomí.

„Díky,“ řekla.

„Díky, Velikonoční zajičku,“ opravila ji matka.

„Díky, Velikonoční zajičkuu,“ proklamovalo děvčátko jako to dítě v reklamě na bonbony, kterou vidělo v televizi. Obě se rozesmály.

Každá si vybalila jednu žvýkačku a celé ráno si pak vymýšlely různé příběhy o těch papírových slepičkách a zajičcích, které vyrobily.

Když žvýkačka ztratila chuť a děvčátko pomaličku olízalo melounový bonbon do tvaru ostrého disku, otevřely se dveře nahoře nad schody a dolů k nim sestoupal její otec. Nesl igelitovou tašku a balení šesti plechovek s pivem. Matka vrhla na děvčátko pohled, který říkal: běž, mamka s tátou potřebují být chvíli sami.

Děvčátko poslušně sebralo velikonoční košíček, odebralo se na místo pod oknem a posadilo se do úzkého paprsku horkého světla, který dopadal na podlahu. Tváří ke zdi si vybalilo další žvýkačku, strčilo si ji do pusy a snažilo se nevnímat vrzání postele a otcovo sténání a bručení.

„Už se můžeš otočit,“ řekla konečně matka. Děvčátko vyskočilo ze svého místa na podlaze.

Slyšela, jak v koupelně teče voda, a pak zpoza dveří vystrčil otec hlavu. „Veselé Velikonoce,“ řekl s úsměvem.

Děvčátko se dívalo směrem ke kuchyňskému stolu, na kterém stála igelitová taška. Pak sklouzlo pohledem k matce, která seděla na okraji postele a mnula si zápěstí. Oči měla zarudlé a vlhké. Přikývla.

„Díky,“ zamumlalo děvčátko.

Později, když otec vystoupal po schodech a zamkl za sebou dveře, přešlo děvčátko ke stolu a nahlédlo do igelitové tašky. Byl tam čokoládový zajíček s vytřeštěnýma modrýma očima. V tlapce držel mrkvičku a okolo krku měl žlutou mašli.

„Vezmi si ho,“ vybídla ji matka, zatímco si přidržovala na zápěstí led. „Když jsem byla malá, vždycky jsem nejprve snédla uši.“

„Ani nemám hlad,“ řeklo děvčátko a postavilo krabici se zajíčkem zpátky na stůl.

„To nic,“ uklidňovala ji matka něžně. „Můžeš si ho sníst. Je od Velikonočního zajíčka. Ne od táty.“

Holčička to zvážila. Uždibla si malý kousek ze zajíčkova ucha a ústa jí zaplavila sladká chuť čokolády. Kousla si znovu a pak ještě jednou. Podržela zajíčka před matkou a ta si ukousla pořádný kus ze zbývajícího ucha. Obě se smály a jedly na střídačku, až z králíčka zbyl jen čokoládový ocásek.

„Zavři oči a otevři pusu,“ vybídla ji matka. Holčička poslechla a cítila, jak jí matka pokládá poslední kousek na jazyk, a pak jí vlepi pusu na nos. „Veselé Velikonoce,“ zaseptala matka.

Co se týče zločinu v Blake County, okrese situovaném mírně na sever od středu státu Iowa, byl srpen 2000 poklidný měsíc. S tehdejší populací 7 310 obyvatel nebyla tato venkovská zemědělská oblast nijak zvlášť vyhlášeným doupětem zločinu. Vlastně až do 12. srpna 2000 nebyla v celém okrese hlášena jediná vražda.

Navzdory neradostnému názvu byl Burden (v angličtině „břemeno“) s populací 844 obyvatel idylickým městečkem, vyhlášeným pro rodiny a výchovu dětí. Burden, posazený v jihovýchodním rohu Blake County, se pyšnil zločinností nižší než čtvrtina celostátního průměru.

I když byl počátek nového tisíciletí, Burden zůstával zemědělsky zaměřeným městem. Kukuřice a sója byly hlavní plodiny pěstované místními rodinami po celé generace. Děti tam běhaly bosky mezi rozkvetlými sasankami, stračkami a žlutými narcisy stejně jako před nimi jejich rodiče a prarodiče.

Léta tu sestávala z tvrdé dřiny a drsných her. Děti farmářů v době setí jezdily na traktorech se svými otci, hrály si ve stodolách, a když měly hotové domácí práce, chodily na ryby. Malé holčičky se devět měsíců v roce učily, že až vyrostou, mohou z nich být lékařky nebo právničky, ale pak přišly domů, a pomáhaly svým maminkám a babičkám zavařovat okurky a rebarborovou marmeládu. Ručně vykrmovaly osiřelá kůzlata, četly si za kukuřičnou sýpkou, bruslily na zamrzlém Burdenském potoce a hrály si na babu na poli mezi balíky sena.

To vše tvořilo dvanáctiletý život Josie Doyleové, když se ráno 11. srpna 2000 probudila se zvláště neuchopitelnou předtuchou. Rychle se oblékla a stáhla nezkrotné hnědé kadeře do culíku na temeni hlavy.

Musela se honem sbalit a udělat si seznam těch nejdůležitějších věcí, které chtěla ukázat své nejlepší kamarádce Becky, protože Becky ještě na pouti nikdy nebyla. Ale nejprve snídaně a domácí práce. Josie se honem najedla a v rychlosti si splnila těch svých pár povinností.

Tehdy si Josie všimla, že jejich čokoládového labradora Roscoe není nikde vidět. Na tom by samo o sobě nebylo nic zvláštního.

Roscoe byl tulák. Někdy byl pryč celé hodiny, bloumal po krajině, jenomže se vždycky nakonec vrátil domů a nikdy nezmeškal snídani. Stačilo, aby Josie nadzdvihla víko plastové bedny, ve které byl pětadvacetikilový pytel se psím žrádlem, a už se k ní hnál s provazy slin a pavučin přilepenými na pyscích.

Toho rána nebylo po Roscoeovi ani vidu, ani slechu. Josie mu nasypala odměrku žrádla do misky, hadicí mu dolila vodu a pak se přesunula ke slepicím.

Aby zabila čas, než Becky dorazí, šla s otcem opravovat ohradník v severní části pozemku. Jeho ruce v rukavicích odborně natahovaly, obalovaly a skládaly ostnatý drát. Josie švitořila o nadcházející pouti a poskakovala v jeho zorném poli i mimo něj, přičemž málem klopýtla o rezavý drát. Josie byla na svůj věk malá a zdálo se, že má nevyčerpatelnou zásobu energie.

Zatímco otec pracoval, Josie se bezcílně potloukala podél okraje cesty a trhala květiny. Uslyšela tu dodávku dřív, než ji uviděla. Štěrk pod jejími koly praskal jako popcorn v mikrovlnce. Otočila hlavu a uviděla ji, jak právě vyjíždí ze zatáčky. Chvilku počkala, jestli projede kolem, ale zůstala tam stát, a tak holčička pokračovala v trhání třapatky a klejichy.

Znovu se ozvalo praskání štěrku pod koly. Josie se otočila, ale auto opět zastavilo. Pohnula se a ono ji následovalo, drželo s ní její pomalé tempo. Josie přimhouřila oči a pokusila se rozeznat, kdo sedí na sedadle spolujezdce, ale velký rozsvícený kotouč slunce nad východním obzorem jí znemožnil cokoli uvidět. Neměla strach. Nejspíš si z ní dělají legraci nějací bratrovi kamarádi.

„Ha ha,“ zakřičela Josie. „Moc vtipný!“ Zvedla ze země malý oblázek a hodila ho směrem k autu. Přistál na zemi s neuspokojivým plesknutím. Pomalu se vydala k autu, a to začalo couvat.

Zvláštní, pomyslela si a udělala dalších pár kroků k dodávce. Ta zacouvala o dalších šest metrů. Budeme si hrát na babu? Josie se k autu odvážně rozběhla. Byla si jistá, že v něm sedí některý z těch otravných bratrových kámošů.

Jak se přibližovala, rozeznala uvnitř obrys jediné postavy. Narhbeného řidiče s kšiltovkou vraženou do čela. Dodávka couvala.

V tu chvíli se za jejími zády ozval výkřik, to ji táta volal zpátky k sobě. Ještě jednou se po tom stojícím autě ohlédla, ale než doběhla zpátky k otci, pustila ho z hlavy.

Doma se Josie odvážila otevřít dveře bratrova pokoje v naději, že ho přiměje, aby jí pomohl hledat Roscoea.

„Nech mě na pokoji,“ řekl Ethan. Seděl na zemi a zády se opíral o postel.

„Ale Roscoe nepřišel na noc domů, to je ti jedno?“ zeptala se.

„Docela jo,“ řekl Ethan a dál listoval v nějakém časopise.

„Co když ho srazilo auto?“ zeptala se Josie zvýšeným hlasem. Ethan pokrčil rameny, aniž by se namáhal zvednout zrak od časopisu.

„Budeš si to vyčítat, jestli se nevrátí,“ řekla Josie, vzala z Ethanovy komody nějakou brožovanou knížku a hodila ji po bratrovi. Vyrasila mu časopis z ruky a musela se té trefě zasmát.

„Vypadni z mého pokoje,“ zavrčel Ethan, sáhl po jedné ze svých bot s ocelí vyztuženou špičkou a mrštíł jí po Josii. Dopadla jí těsně nad hlavu a udělala menší zářez do rámu dveří.

Josie honem vycouvala a rozběhla se do koupelny, kde za sebou zamkla dveře. V poslední době se Ethan chová fakt nemožně. Pořád se pere, pije, volají jim domů ze školy, volá jim šerif. Nikdy nevěděla, co od něj čekat, když na sebe narazili, což nebylo často, protože trávil většinu času zalezlý nahoře u sebe v pokoji. Josie

čekala, dokud neslyšela, jak Ethan otevírá dveře pokoje a sbíhá dolů po schodech, a pak teprve vystrčila hlavu z koupelny.

V půl páté se na příjezdové cestě objevilo auto s Becky a její matkou Margo Allenovou. Josie jim vyběhla naproti a zabouchla za sebou síťové dveře. Becky měla dlouhé vlnité černé vlasy, na které si neustále stěžovala, a velké výrazné hnědé oči. „Dám ti svoje vlasy, když mi dáš svoje jméno,“ říkala Becky pokaždé.

Josie by ten obchod s radostí uzavřela. Považovala Becky za krásnou, stejně jako všichni ostatní. Krátce po třináctých narozeninách ji začali nahánět kluci a ona čím dál častěji odříkala návštěvy u Josie, aby mohla trávit čas s dětmi z města. Ale tenhle víkend je jiný, Josie bude mít Becky jen pro sebe. Budou si povídat a smát se a dělat všechny ty věci, co dělaly předtím, než se jim život tak zamotal.

Josie a Becky se na uvítanou navzájem stiskly v náruči a Josie si od Becky vzala její spací pytel a polštář.

„Přivezeme Becky v sobotu večer, až se vrátíme,“ řekla Lynne Doyleová, Josiina matka, plaše a zastrčila si volný pramen vlasů za ucho. „Tak okolo osmé, řekla bych.“

Margo Lynne poprosila, aby Becky vysadili u jejího otce.

„Ach, to jsem nevěděla,“ řekla Lynne jakoby překvapeně, ale pak zaváhala. Josie se nezmínila, že se Beckyini rodiče rozešli. „Ale samozřejmě.“ Lynne sklopila pohled.

Dvě dospělé ženy stály okamžik v trapném tichu, než konečně Lynne znovu promluvila.

„Zas je pěkný pařák, ale alespoň trochu fouká vítr,“ řekla a pohlédla nahoru na oblohu vymetenou teplým vánkem. Když člověk nevěděl, co říct, vždycky tu bylo počasí.

„Užij si to, Becky,“ řekla Margo, když se obrátila ke své dceři a přitáhla si ji do objetí. „Buď hodná a poslouvej pana a paní Doyleovy, ano? Mám tě ráda.“

„Budu a taky tě mám ráda,“ zamumlala Becky a očividně se za ten matčin citový výlev styděla. Obě dívky se rozběhly do domu, nahoru do Josiina veselého žlutého pokojíčku, kde odhodily Beckyin spacák, polštář a tašku s věcmi na přespání na zem.

„Co chceš dělat jako první?“ zeptala se Josie.

„Kozy,“ odpověděla Becky prakticky ve stejném okamžiku, kdy k nim zvenku dolehl vztekly výkřik.

Dívky přeběhly k otevřenému oknu, aby se podívaly, co se děje. Venku se Margo zarazila uprostřed otevírání dveří auta a Lynne si přitiskla hranu dlaně k čelu, jako by salutovala, aby si zastínila oči před sluncem. Obě hleděly ke stodole.

Nejprve se odtamtud vyřítil Ethan s tváří staženou vzteky, jak ji v poslední době míval skoro pořád. Těsně za ním vyběhl jeho otec William. Položil svou velkou tlapu Ethanovi na rameno a natočil si ho tváří k sobě. Ostatní hněvivá slova se utopila v horkém vánku, ale *sráč* zaznělo docela jasně. Margo se nejistě ohlédla po Lynne, která se jen omluvně usmívala a mumlala něco o těch dnešních pubertácích. V poslední době to dělávala dost často. Ethan se zatím neúspěšně pokoušel otcovu ruku setřást.

„Miláčku,“ zavolala Lynne, a když William uviděl, že mají hosty, sundal ruku ze synova ramene. Při tom náhlém vysvobození ztratil Ethan rovnováhu a padl na jedno koleno. William napráhl ruku, aby mu pomohl vstát, ale Ethan ho ignoroval a zvedl se sám. William se ohlédl a zamával Margo na pozdrav. Ethan sebou při tom pohybu trhnul, jako by se bál, že ho otec udeří.

„Pojd,“ řekla Josie a tahala Becky pryč od okna. „Půjdem ven zadem.“ Mrkala, aby zahнала slzy ponížení. Tohle byla jen malá ukáзка toho, jak spolu v poslední době její otec a bratr vycházeli.

Ethan se zničehonic, takřka ze dne na den, stáhl do sebe. Přestal mluvit, a když už promluvil, bylo to jen vzteklé, našťavané bručení. Vzbouřil se a odmítal pomáhat na farmě.